

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 3:

Forslag til folketingsbeslutning om bemyndigelseslovgivning.

Af Glistrup (FP) m. fl.

(Fremsat 7/10 82).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Christophersen):

I dette forslag til folketingsbeslutning er man meget stærkt optaget af et problem, som regeringen også vier stor interesse, nemlig: hvordan fungerer de mange forskellige bemyndigelser, der i årenes løb er kommet ind i store dele af vores lovgivning? Man foreslår så, at hvert ministerium inden udgangen af februar måned i 1984 og i 1985 skal fremsende en skriftlig redegørelse til folketinget for, hvordan bemyndigelserne er blevet benyttet.

Efter regeringens opfattelse kunne dette nok gøres på en nemmere og hurtigere og mindst lige så god måde. Hvis man ville anvende den fremgangsmåde, som er beskrevet, skal jeg ikke skjule, at man dermed ville pålægge de enkelte ministerier et kæmpemæssigt administrativt arbejde. Der er mange bemyndigelser at holde styr på, så det ville være meget tidkrævende, hvis man skulle foretage en kortlægning af, hvordan hver eneste bemyndigelse er blevet brugt i årets løb. Jeg tror også, det vil vise sig, når man har gjort det, at det på mange områder er fuldkommen problemfrit. Der er bemyndigelserne bare brugt, sådan som man havde forestillet sig at de skulle bruges, og dér vil der

ikke være noget særligt at vinde ved at bede administrationen om at foretage en ny og grundig gennemgang.

Men vi ved naturligvis, at der er nogle problemer i de mange bemyndigelser, som er givet i årenes løb, i den forstand, at nogle af bemyndigelserne har ført til en bred og næsten aldrig standsende strøm af cirkulærer og ændringscirkulærer, vejledende skrivelser m.v. Derfor har regeringen i høj grad blik for, at der her er et felt, hvor der er brug for at skabe et bedre overblik og for en forenkling. Det er noget af baggrunden for det arbejde, vi har sat i gang med den såkaldte regel- og cirkulæresanering. Vi har allerede nedsat et embedsmandsudvalg, som har fået til opgave, ikke at komme med en stor, omfattende rapport, men at komme med helt konkrete forslag til, hvordan man kan forenkle cirkulærer og regler og afvikle bureaukratiske procedurer osv.

Jeg vil bede forslagsstillerne om at overveje, om ikke hele denne udvikling kunne forelægges for folketinget på en mere enkel måde, end man her foreslår. Jeg ville være indstillet på at tilkendegive over for folketinget, at vi i stedet for denne folketingsbeslutning traf en aftale om, at finansministeren en gang om året og for min skyld gerne allerede i det kommende forår giver folketinget en redegørelse for, hvordan det går med regelsaneringen og med cirkulæreforenklingen. Jeg har stor tillid til, at det arbejde, der er sat i gang, virkelig kan give nogle grundige resultater. I forbindelse med en sådan redegørelse og den efterfølgende debat vil det jo være muligt virkelig at trække de problemer frem, som der er store vanskeligheder i. En sådan redegørelse kunne også blive udgangspunkt for, at man i de enkelte folketingsudvalg fordybede sig i nogle af de enkeltproblemer, som findes.

Det er det forslag, jeg på regeringens vegne godt vil nævne i dag. Denne redegørelse kunne, så vidt jeg kan se, passende gives, når vi nærmer os folketingsårets afslutning. Her vil vi også have et ganske godt overblik over nogle af de konsekvenser, man kan drage af administrationsdepartementets seneste rapport om disse problemer, og jeg tror også, jeg vil være i stand til at fortælle ganske meget om resultaterne af det arbejde, som nu er sat i gang.

Robert Pedersen (S):

Der er visse politiske slagord, der har en vis tryllebindende effekt på alle og gør politikere svage i knæene; det kan være »decentralisering«, det kan være »medindflydelse«, det kan være »kamp mod administrationen«, hvoraf vi jo i dag skal behandle det sidste. Jeg tror ikke, vi skader sandheden ved at sige, at der ofte er en afgrund imellem princip- og programmerklæringer og den faktiske form for politisk handlen, som vi her i tinget, som regeringen og som enhver politisk ansvarlig person må have ansvar for.

Vi har efter 2 uger med regeringen set, at trods regeringens meget smukke løfter om at ville leve op til Hørups gamle ord: ingen over, ingen ved siden af folketinget, og om, at nu skulle det foregå i denne sal, har den alligevel – hvilket jeg ikke skal bebrejde den – ikke kunnet undgå det, som befolkningen har været evindeligt træt af: mennesker, der gik ud og ind ad svingdøre og blev fotograferet og sagde: »Ingen kommentarer«.

Vi har også noteret os – hvilket har lidt mere med sagen at gøre – at statsministeren i sin åbningstale gjorde opmærksom på, at nu skulle man begrænse antallet af cirkulærer og administrative forskrifter. Det havde dog tjent den nuværende høje leder af regeringen til ære at gøre opmærksom på, at allerede i december 1980 anmodede den daværende finansminister, Svend Jakobsen, administrationsdepartementet om en undersøgelse. Den første redegørelse var kommet, da statsministeren talte, og den anden er også udkommet. Det vil sige, at der ligger et sagligt materiale som grundlag for bekæmpelsen af det onde, at landet drives og regeres via forskrifter fra administrationen. Desværre smuttede der lidt ind i den konservative ordførers tale, idet han sagde: da vi ikke har flertallet i dette ting, er vi i nogen grad nødt til at regere ved hjælp af forskrifter. Den modsætning mellem statsministeren og hans partis ordfører skal jeg sådan set ikke blande mig i.

Dette er et forslag fra fremskridtspartiet, stillet af hr. Glistrup m. fl. Den smukke hensigt ufortalt må jeg sige, at det bærer umiskendeligt præg af at være skrevet med venstre hånd af hr. Glistrup i paternosteren på vej op og ned fra møder med hr. Erhard Jakobsen. Det er sjusket, det er uigennem-

tænkt, det er i virkeligheden en hån imod noget, der har en god hensigt.

Skal jeg sige det pæne først, må det være en anerkendelse af, at forslaget kun skal gælde i 2 år, men så har jeg også opbrugt al min ammunition af goodwill.

For det første har forslagsstillerne ikke gjort sig den ulejlighed at læse de to redegørelser; det vil sige, at der ikke er et eneste eksempel på, hvad det er for ministerier eller departementer, som overskrider, skal vi sige den mængde af nødvendige forskrifter og cirkulærer, der bliver udsendt. Det er altså ikke sagligt baseret.

For det andet indebærer forslaget – hvilket er overmåde interessant, når man tænker på, hvem forslagsstillerne er – at administrationen skal kontrollere, om administrationen via sine beføjelser overtræder den tone, den hensigt og de motiver, der ligger bag dette tings beslutninger; altså: administrationen skal kontrollere sig selv.

For det tredje – nu er det jo ikke så langt, så man burde ligesom sine salmevers kunne det udenad – har det til hensigt at undersøge, hvilke ulemper det påfører borgere og virksomheder, om det er i overensstemmelse med EF, hvilke organisationer og institutioner der bliver rådspurgt, osv. Det har så bred en hensigtserklæring, at det i sig selv vil blive en ny gang papirusseri, et ord, der er skabt af forslagsstillerne.

Derfor er vi umiddelbart uvenlige over for forslaget, men vil sige, at når dette ting har stående udvalg, må disse stående udvalg kontrollere, at der er samklang mellem folketinget og administrationen. Vi kunne eventuelt, hvis det bliver for tungt arbejdsmæssigt, appellere til vore højere læreanstalters afdelinger for statskundskab om intensivt at følge, om der i det danske samfund er fodslag imellem lovgiverne og de mennesker, der skal effektuere lovgivningen i praksis.

Derfor vil jeg sige: hensigtserklæringen er vi enige i, disse nedfældede sjuskede linjer kan vi ikke være enige i.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Første gang jeg stiftede bekendtskab med dette forslag, spekulerede jeg på, om det mon skulle være spøgefuldt, for når man læser bemærkningerne til det, vil man let kunne se, at det ville føre til et meget omfattende

[Ole Bernt Henriksen]

bureaukrati. Som den tidligere ordfører var inde på, tror jeg egentlig ikke, fremskridtspartiet kunne ønske, at ministerierne skulle sidde og kontrollere sig selv og oven i købet få skabt en tilstand, hvor folk i Danmark troede, at det kunne ministerierne for ramme alvor gøre.

Derfor måtte man nok, hvis dette skulle have været ført ud i livet, lave et særligt kontroldepartement eller en kontrolinstitution, til hvilken der skulle indsendes indberetninger fra de enkelte ministerier osv. osv. Men da fremskridtspartiet ligesom det konservative folkeparti går imod bureaukrati, gik det hurtigt op for mig, at dette ikke kunne være hensigten. Så blev spørgsmålet, hvordan man så skulle se på dette forslag.

Min opfattelse er, at det nok er noget af en misforståelse. På den ene side sympatiserer jeg meget stærkt med, at vi virkelig følger administrationen. På den anden side mener jeg ikke, at det skal være administrationen selv – hvilket jeg berørte for et sekund siden – der skal gøre dette.

Dernæst mener jeg, at vi jo allerede har fået et svar fra regeringen på, hvad den vil gøre: at der ud over det, som finansministeren på regeringens vegne lovede for et øjeblik siden, også vil være den mulighed, at domstole – man kunne også nævne ombudsmand – i højere grad skulle beskæftige sig med, hvordan bemyndigelserne i vore love skulle forvaltes.

Jeg skal ikke gøre denne snak lang, men tilføje en beklagelse over den udvikling, vi har haft vel i de sidste 30 år. Før den tid og i de civiliserede gamle dage krævede man af en lov, at den skulle fortælle menigmand, hvad der stod i den, og fortælle administratoren, hvad han havde lov til, og domstolene, hvad de skulle gøre, når administratoren svigtede. Men så holdt en hærskares mangfoldighed af bemyndigelseslove, der igen som f. eks. miljøloven havde en himmelsk hærskares mangfoldighed af bemyndigelser i hver enkelt lov, deres indtog i Danmark, og vi fik en tilstand, der vel afviger meget stærkt fra, hvad vi må betragte som en civiliseret retstilstand.

Derfor vil jeg da godt for vores vedkommende sige, at vi ved siden af det, som regeringen foretager sig, meget gerne ville være med til en fjernelse af de mange bemyndigel-

ser, en indstilling af den praksis, at vi giver bemyndigelser.

Hvis jeg skulle føje noget til det ærede medlem hr. Robert Pedersens bemærkninger om læreanstalterne, kunne jeg tilføje, at det egentlig kunne være interessant derudover at få læreanstalterne til at beskæftige sig med, om vi skulle have en egentlig kodificering af den danske lovgivning i et antal lovbøger, der ligesom den franske civillovgivning giver nogle faste retningslinjer, og hvor bemyndigelser som regel ikke forekommer.

Ivar Hansen (V):

Vi forstår meget vel hensigten med dette forslag til folketingsbeslutning. Vi er jo lige så vel som forslagsstillerne bekendt med, at der i årenes løb er vedtaget ganske mange og mange omfattende love i folketetinget, love, der i ret vid udstrækning har karakter af rammelove. Disse love har givet skiftende ministre baggrund for at udsende en lang række cirkulærer og bestemmelser i en stadig flydende strøm. Derfor kunne man da vel forestille sig, at en regering skulle møde op i folketetinget hvert år for at give en redegørelse for, hvordan den administrative magt rent faktisk havde været brugt.

Så vidt, så godt. Hvis vi så tænker nærmere over sagen, vil jeg for det første godt give hr. Robert Pedersen ret i, at det nok havde været hensigtsmæssigt for debatten, om et beslutningsforslag af denne karakter – og sagen er jo alvorlig – havde givet eksempler og indeholdt en nærmere præcisering af, hvilke områder forslagsstillerne i særlig grad gerne så belyst.

En ting er i hvert fald helt sikker: hvis det her bliver gennemført, vil fremskridtspartiet hermed have ydet et meget, meget stort bidrag til, at vi får et stærkt forøget arbejdspress i ministeriernes kontorer, i de administrative departementer og vel i virkeligheden også ude i kommunerne. Det ville jo være kommunerne, der i vid udstrækning skulle være behjælpelige med at tilvejebringe det materiale, der skulle danne grundlag for den årlige regeringsberetning, og det kan vel næppe have været det, forslagsstillerne tænkte sig skulle være resultatet.

Det er nu den mindste del af anken imod det her. Jeg har en anden anke, som jeg gerne vil gøre forslagsstillerne opmærksom på,

[Ivar Hansen]

og den er væsentlig og principiel – noget om sammenblandingen af lovgivende og udøvende myndighed, som vi meget nødig skulle bevæge os ind i, og hvor grundloven jo foreskriver en adskillelse.

Hvis vi nu tænkte os, at en regering hvert år afgav en sådan redegørelse og folketinget ikke reagerede særligt, ville den lovgivende magt, altså folketinget, i virkeligheden direkte eller indirekte blive medansvarlig for, på hvilken måde en regering havde administreret tingene og brugt de administrative bemyndigelser. Vi vil meget nødig udsætte os for at komme i den situation. I øvrigt kan folketingsudvalgene og de enkelte medlemmer jo til enhver tid rekvirere cirkulærer og bestemmelser fra ministerierne.

Jeg synes, der er en langt bedre idé i det, som finansministeren allerede har tilkendegivet: et tilbud om, at regeringen på et passende tidspunkt inden udgangen af dette folketingsår afgiver en redegørelse for, hvor langt regeringen er kommet i sine bestræbelser for at forenkle de administrative bestemmelser. Jeg synes, det er et tilbud, som folketingets partier bør tage imod, og så vil man samtidig kunne få en oversigt over, hvor langt man er nået.

Derfor må jeg sige, at vi ikke kan støtte fremskridtspartiets beslutningsforslag, som det foreligger. Det er i og for sig ikke udtryk for dårlig vilje eller for, at vi ikke kan se, at det handler om et meget stort problem. Det kan vi i høj grad. Det er også grunden til, at regeringen allerede ved sin tiltræden har erklæret, at den vil yde et meget væsentligt arbejde for at opnå forenklinger i de administrative krummelurer, som er blevet opbygget i de senere år i et omfang, som de fleste af os nok er blevet overrasket over.

Jeg kan her henvise til den redegørelse, administrationsdepartementet kom med for nogle måneder siden, og hvoraf det fremgik, at kommunerne hvert år får tilsendt over 1.000 forskellige cirkulærer. Dertil kommer ændringer af samme samt cirkulærer som følge af hvert års nye lovgivning.

Med baggrund i det, jeg her har sagt, vil jeg bede fremskridtspartiet overveje, om ikke det i virkeligheden ville være en idé at trække dette forslag tilbage – netop med henvisning til det tilsagn, finansministeren har givet.

Rahbæk Møller (SF):

Udviklingen har medført, at der vedtages flere og flere rammelove, hvorved vidtgående bemyndigelser er overladt til de enkelte ministre. Det er der mange gode grunde til, men der er den ubehagelige konsekvens af det, at folketinget mister kontrol med den egentlige lovgivende myndighed.

Nu har vi så fået en regering, der ved sin tiltræden erklærede, at den i vid udstrækning ville regere ved hjælp af cirkulærer, dvs. udnytte disse bemyndigelser til at ændre indholdet i lovgivningen.

Af disse grunde, både den generelle og den aktuelle, kan vi støtte fremskridtspartiets forslag.

I bemærkningerne er angivet, hvad indholdet i en sådan oversigt navnlig skulle være. Vi vil godt tage forbehold på dette punkt. Det er væsentligt, at indholdet bliver af en art, som på den ene side kan overskues af folketinget, og som på den anden side ikke belaster administrationen urimeligt. Det spørgsmål mener vi skal diskuteres nøje i udvalget, men som sagt: den generelle hensigt med forslaget kan vi støtte.

Birte Nyby Sørensen (CD):

På centrum-demokraternes folketingsgruppes vegne kan jeg oplyse, at CD har sympati for formålet med det fremsatte beslutningsforslag.

Også CD er betænkelig ved de ofte meget vidtgående bemyndigelser, der gives de enkelte ministre i lovene. Derfor er det også både rimeligt og nødvendigt, at folketinget har indseende med og følger med i, hvorledes bemyndigelserne udnyttes.

Allerede som retstilstanden er i dag, har folketingsudvalgene imidlertid adgang til at afkræve de respektive ministre en redegørelse for de enkelte bemyndigelsesområder, og folketingsudvalgene må vel være de organer, der har de bedste forudsætninger for at vide, på hvilke områder det i særlig grad er ønskeligt at kontrollere bemyndigelseslovgivningens administration.

På denne baggrund må CD være betænkelig ved at igangsætte en ny omfattende kontroladministration. Resultatet heraf kan nemt tænkes at blive, at særlig interessante bemyndigelsesområder ligesom drukner i mængden,

[Birte Nyby Sørensen]

og at kontrollen derved reelt bliver mindre effektiv, end den rent faktisk er i dag.

På den anførte baggrund må CD udtrykke betænkelighed med hensyn til gennemførelsen af det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Aase Olesen (RV):

Med bureaukrati skal bureaukrati bekæmpes. Det kunne egentlig godt være overskriften på dette forslag, men jeg vil vælge at modtage det positivt, forstået på den måde, at jeg må regne med, at fremskridtspartiet for alvor har ønsket en diskussion om, hvordan vi herinde tackler problemet med de mange bemyndigelser i vores lovgivning.

Vi tror altså ikke, at fremskridtspartiet har anvist den rigtige vej, men jeg vil også godt sige principielt, at selv om vi jo alle sammen mange gange under lovgivningsarbejdet siger, at bemyndigelser er af det onde, at det er farligt osv., må vi erkende, at når vi laver lovgivning i et samfund, der hele tiden forandrer sig, er det nødvendigt med bemyndigelser, hvis ikke vi skal lave lovgivninger hvert halve år.

Det bliver særlig problematisk for en opposition, der ikke har adgang til regeringskontorerne, og det bliver særlig problematisk for et oppositionsparti, der meget ofte har medansvar for de love, der gennemføres. Ikke sjældent kommer man ud og skal stå til ansvar, ikke for lovene, for de er som regel nogenlunde rimelige, hvis vi har stemt for dem, men for de cirkulærer og skrivelser, der er kommet ud fra ministerierne, og som folk i ramme alvor tror vi sidder og vedtager herinde. Jeg tror, det er noget, alle politikere har oplevet, og derfor forstår jeg i og for sig godt ønsket om, at vi får lejlighed til at diskutere dette.

Problemet er også, at jo flere cirkulærer vi får, jo mere opfatter administrationen rundt omkring disse cirkulærer som love, og står der »bør« og »kan« nogle steder, er det ganske almindeligt, at man betragter det, som om der står »skal«. Det, der er væsentligt at slå fast, er: hvad er egentlig lovens bogstav, og hvad er noget, som bagefter er skrevet i ministerierne?

Vi kan altså ikke gå ind for det, fremskridtspartiet foreslår. Derimod lyttede jeg med interesse til finansministerens eget for-

slag om at komme med en redegørelse. Jeg ved ikke, om det skal være en årligt tilbagevendende begivenhed, men jeg synes dog, det var et forsøg værd engang her til foråret at tage en sådan redegørelsesdebat, og selv om regeringen formentlig ikke får alting med, vil det give os andre lejlighed til at påpege områder og forhold, som vi måske synes skal rettes, eller som der skal gøres noget ved.

Det mener jeg kan gøres, uden at man sammenblander den lovgivende og den administrerende myndighed.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Det virker lidt pudsigt, at man efter at have hørt fremskridtspartiet tordne mod det statslige bureaukrati og papirvældet i årevis bliver præsenteret for et forslag fra fremskridtspartiet, der lige præcis vil betyde en kraftig forøgelse af papirmængden.

Det, forslaget går ud på, er jo nemlig, at hvert ministerium i de næste 2 år ved udgangen af februar måned skal komme med en meget detaljeret opgørelse over, hvilket resourceforbrug der har været, hvor meget tid der er blevet brugt til at udfærdige de enkelte bekendtgørelser, hvem der er blevet hørt, hvem der ikke er blevet hørt, og hvordan bekendtgørelserne og cirkulærene forholder sig til den diskussion, der fandt sted i folketinget.

Jeg finder, at det, tvært imod det, der måske har været hensigten, ikke vil formindske bureaukratiet, men derimod øge det kraftigt.

I øvrigt synes jeg også, det er lidt besynderligt, for faktisk har medlemmerne af folketinget mulighed for at få cirkulærene og bekendtgørelserne tilsendt, og man kunne jo rejse sagerne herinde, hvis man mener, der er et misforhold mellem de cirkulærer og bekendtgørelser, der kommer ud, og det, et flertal i folketinget vedtog i den enkelte lov.

Jeg kan da i hvert tilfælde sige, at VS har gjort det nogle gange, hvor vi mente, at ministerier var gået for vidt i deres bemyndigelser og havde brugt deres administrative rettigheder til at ændre lovgivningen, bl. a. på det sociale område. Jeg refererer her ikke til den nuværende regering, men til den tidligere, socialdemokratiske regering, der bl. a. ændrede på daginstitutionssystemet administrativt, til trods for at det, hvis man læser om forarbejdet til bistandsloven og hele den be-

[Anne Grete Holmsgård]

handling, den fik herinde, måtte siges, at det egentlig skulle have været behandlet i folketinget.

Det egentlige problem omkring vores lovgivning og de mange cirkulærer og bekendtgørelser er imidlertid efter vores mening, at det politiske flertal herinde i en lang række sager har vedtaget en lovgivning, der er meget upræcis og kompliceret, og den bliver så fulgt op af cirkulærer, der gør, at almindelige mennesker ude i samfundet overhovedet ikke kan forstå, hvad der er deres rettigheder og pligter.

Skattelovgivningen er et glimrende eksempel på dette. Den er simpelt hen én stor dyng af undtagelsesmuligheder, fradragsmuligheder osv., men der har faktisk været et politisk flertal for, at man skulle have en lovgivning, der var så kompliceret, at ingen mennesker kunne forstå den, fordi der var et politisk flertal for, at der skulle være udstrakte privilegier til dem, der har den største indtjening og de største formuer, til skade for almindelige mennesker. Det er dér, problemet ligger, og ikke i den måde, cirkulærene er blevet udformet på.

Nogle af de samme problemer findes inden for den sociale lovgivning, der i stor udstrækning bygger på et skønprincip. Det lægger naturligvis op til, at der skal være en lang række cirkulærer, som gør, at den enkelte, der kommer ind i det sociale system, har meget svært ved at overskue, hvad der er rettigheder, og hvad der er pligter. Hvad har man ret til? Hvorfor kan den ene få, den anden ikke? Det problem løses ikke ved en redegørelse herinde. Det løses heller ikke ved, at man lægger endnu mere arbejde over til ministeriet derved, at det skal komme med en redegørelse om, hvordan det har udformet cirkulærene. Det løses kun ved, at man opbygger en sociallovgivning, der i langt større udstrækning bygger på et retsprincip, så man allerede i loven kan se, hvad man har af rettigheder.

Askjær Jørgensen (FP):

Hr. Robert Pedersen holdt en sjusket og uigennemtænkt ordførertale, men bortset fra hr. Robert Pedersen er det således, at alle ordførerne faktisk har forstået, hvad dette drejer sig om. Det ligger helt klart, at alle ordførerne godt ved, at vi, lovgiverne, har et

ømt punkt med hensyn til bemyndigelseslovgivningen. Alle ved, at det nager vores samvittighed lidt med bemyndigelseslovgivningen.

Vi har tænkt at arbejde med dette i en årække. Da Industrirådet fremlagde sin pjece »Under lovmålet«, nedsatte vi en arbejdsgruppe inden for vores parti med erhvervsfolk og en hel del andre rundt omkring, der så i lang tid har arbejdet med, hvad de egentlig burde inspirere os til, og efter at vi havde tænkt længe og diskuteret meget på gruppemøder internt, blev resultatet altså, at vi kom med denne meget kortfattede og forenkledede problemfremstilling, fordi vi egentlig forudsatte, at samtlige folketingsmedlemmer godt vidste, hvad det drejede sig om.

Jeg beklager derfor meget, at hr. Robert Pedersen tillader sig frejdigt at postulere, at forslaget ikke er gennemtænkt. Der har vitterlig siddet folk i vores parti og arbejdet meget med det.

Beslutningsforslaget er faktisk en venlighed over for regeringen, for den har sagt, at man virkelig vil gøre noget ved cirkulærområdet, og så siger vi altså til regeringen: nu får man mulighed for at fremlægge på hvert enkelt område dokumentation for, hvad regeringen har nået. Det bliver simpelt hen pålagt den at komme og fortælle, hvor dygtigt den har været.

Hvis regeringen synes, det er for voldsomt, at det skal gøres enkeltvis for hvert ministerium, hvis man synes, der skal bruges for meget papir til at gøre det så grundigt, eller hvis man synes, det vil blive for meget ros af regeringens indsats at gøre det så omfattende som her, kan den jo – så vidt jeg forstår proceduren og arbejdsgangen her i huset – stille et ændringsforslag til beslutningsforslaget om, at der sættes en ny tekst ind. Man kunne vel også forestille sig, at man stillede ændringsforslag, hvorefter man bare tog et par områder.

Hvis regeringen altså vil have det knap så omfattende eller på en anden måde eller den vil have det begrænset på den ene eller anden måde i retning af det, finansministeren skitserede, forestiller jeg mig da, at det kan lade sig gøre at ændre det foreliggende, så det kommer til at ligne det, finansministeren skitserede. Det var da en mulighed, vi kunne snakke om.

[Askjær Jørgensen]

Men jeg er glad for, at regeringspartierne og især ministeren har opfattet dette som positivt tænkt og positivt ment; det er det i allerhøjeste grad.

Jeg har kun sølle små seks år på bagen som folketingsmedlem, men jeg har prøvet at sidde som næstformand i planlægningsudvalget og lave planlove, og jeg har oplevet, at alle de organisationer, der stod bag ved et konkret område, vi har arbejdet med, har sagt til os bagefter: nu har vi en god lov. Og så har jeg anbefalet min gruppe at stemme for den pågældende planlov.

Men hvad sker der så løbende? Der sker det, at de kommer ude fra organisationerne og siger: nu er der henvist til det eller det ministersvar; hvad har man egentlig tænkt sig med den bemyndigelse og den bemyndigelse? Jeg har to ringbind stående, hvori alle svarene og fortolkningerne, der er bedt om, er sat ind, og så kan jeg se, når jeg blader dem igennem og ser i cirkulærerne, at der overhovedet ingen overensstemmelse er.

Jeg har prøvet ind imellem at stille spørgsmål til ministeren i onsdagsspørgetiden og gennem udvalgene på den ene og den anden måde, men får ofte en sludder for en sladder, ikke fra den nuværende regering, for det har jeg ikke prøvet, og derfor skal jeg ikke kritisere den. Men jeg har fået den forklaring, at det er mig, der ikke er i stand til at forstå dette.

Der er altså en drønende uoverensstemmelse mellem de udvalgssvar, vi har fået, og de cirkulærer, der er udstedt, det er faktisk realiteten, og jeg skal gerne invitere hr. Robert Pedersen til at komme op på mit kontor, så skal jeg tage de ringbind frem, hvori det er understreget, hvordan ministeren har forklaret at det var tænkt at bemyndigelse skulle anvendes, og sammenholde det med de bekendtgørelser, der kommer ud, så selv hr. Robert Pedersen kan se, at det forholder sig, som jeg siger, at der er masser, masser, masser af tilfælde, hvor der administreres og udstedes bekendtgørelser og cirkulærer i modstrid med de oplysninger, man har givet de folketingsudvalg, der har behandlet forslagene. Det vil sige, at vi har stemt ja til planlovgivning og andre ting under falske forudsætninger. I hvert fald har man misbrugt vores tillid, og det er vi lidt trætte af.

Jeg har i min folketingsgruppe sagt flere gange: jeg beklager meget, at jeg som for-

holdsvis nyt, naivt folketingsmedlem har anbefalet, efter at vi havde gennemgået sagen i udvalget, at stemme for dette eller hint forslag, for jeg må nu konstatere, at det skulle vi ikke have gjort, når man anvender det, som man har gjort det.

Jeg var i Sønderjylland i aftes til et politisk debatmøde, og blandt de politiske partier, der var repræsenteret, var også partiet venstre. Der skulle hr. Anders Poulsen have været til stede, men det kunne han ikke på grund af sygdom, og det var selvfølgelig helt rimeligt.

Der var så en anden ganske udmærket venstremand, der hoppede ind og tog hr. Anders Poulsons plads i debatpanelet, og vedkommende venstremand benyttede lejligheden til at fortælle, at han havde 3-4 sider med paragraffer, cirkulærer og bekendtgørelser, som var utålelige for det område, han repræsenterede inden for erhvervslivet. Han kom endda for skade at nævne et par stykker af dem, f. eks. noget, der hed et truckcertifikat, som der er udstedt cirkulærer og bekendtgørelser om fra arbejdsministeriet.

Jeg måtte fortælle den pågældende venstremand, at det havde jeg gjort meget ud af at stille onsdagsspørgsmål om og forfølge herinde, men jeg var blevet pure afvist af arbejdsministeren. Jeg har endda ud klip, der viser, at man i venstrepressen på lederniveau har skældt mig ud for, at jeg ikke ville have, vi skulle have sikkerhed på arbejdspladserne.

Vi har altså den problemstilling, at gode venstrefolk ude i den praktiske hverdag siger, at der er nogle bekendtgørelser, der virker helt, helt, helt urimeligt, men når vi så har prøvet at rejse problemet herinde, som VS-ordføreren gjorde opmærksom på, har vi fået klø i pressen for at have gjort det.

Jeg kan slutte med at konkludere her, at regeringen og en række af folketingets partier godt ved, at vi har nogle ømme ligtorne her, som vi ikke blot skal sige om: dem lader vi være med at træde på.

Jeg er glad for, at ministeren imødekommer os et langt stykke af vejen, og så glæder vi os til at se et ændringsforslag til vores beslutningsforslag, så det kan komme til at se ud, som ministeren ønsker det.

Robert Pedersen (S):

[Robert Pedersen]

På grund af tidnød i første omgang skylder jeg finansministeren et svar. Jeg synes, at finansministerens svar i modsætning til forslaget var velgennemtænkt og klogt, for det første fordi det drejer sig om et ministerium, der skal have lejlighed til at gøre sine administrative erfaringer, for det andet fordi ministeren på linje med alle ordførerne erkender, at det er et problem, hvis riget i for høj grad styres af forskrifter og cirkulærer, og for det tredje fordi ministeren ikke afviser, at der i et dynamisk samfund kan være brug for, hvis vi ikke skal revidere lovene hver dag, at arbejde ved hjælp af cirkulærer og forskrifter.

Derimod synes jeg nok, det er en let overdrivelse, når fru Anne Grete Holmsgård påstår, at der ligger en ondsindet politisk taktik i at sløre lovene så meget ved kompromis mellem nogle væmmelige politikere, der ikke vil befolkningen andet end ondt, at det er nødvendigt at regere ved cirkulærer. Jeg tror, at årsagen for en stor del er at finde i, at al lovgivning er kompromiser mellem mange partier, men som sagt finder jeg, det er en meget tilfredsstillende udgang, at finansministeren er kommet med et svar af den karakter, som tilfældet er.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til det politisk-økonomiske udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette

forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Anden næstformand (Mette Madsen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Boligudvalget (20/10 82):

Udtræder: Kalnæs (SF)

Nyt medl.: Alfred Andersen (SF)

Det energipolitiske udv. (20/10 82):

Udtræder: Kalnæs (SF)

Nyt medl.: Alfred Andersen (SF)

Skatte- og afgiftsudvalget (20/10 82):

Udtræder: Kalnæs (SF)

Nyt medl.: Alfred Andersen (SF)

Udenrigsudvalget (20/10 82):

Udtræder: Gade (SF)

Ny stedf.: Pelle Voigt (SF)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 26. oktober 1982 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Angående folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 16.51